Sicken Resa!

Molnen hopade sig redan veckan innan när jag läste om tågförarstrejk som eventuellt skulle starta 03.00 torsdagen den 20 juni. Min resa var ju tänkt att starta 07.00 samma dag. För att förbereda vägen över Helsingör och färjelägets långa gångar, inhandlade jag en liten 4-hjulig resväska. Jag har ett tag avundats dem som går omkring med sådana precis som om de bara var ute på promenad. MEN, kvällen innan läste jag om omfattande signalfel och tågstopp på grund av åsknedslag I Danmark. Ingen aning om och när tågtrafiken kunde återupptas….. AJ AJ AJ! Tack och lov avblåstes strejken och lättad till sinnes påbörjade jag tågresan over Bron. Min lilla väska ställde jag på anvisad plats mellan två bänkar. Och därmed startar raden av riktiga chocker:

1) Jag kastar en blick mot min resväska och DEN AR FörSVUNNEN! Jag hoppas att den bara har åkt längre in, men nej, där finns den inte. Har jag blivit bestulen redan före Rydebeck, tänker jag och känner paniken komma. Så var det inte, min lilla 4-hjuling hade av tågets krängningar lungt och stilla rullat över gången och ställt sig mellan bänkarna bakom min rygg! Att vi fick byta tåg I Malmö gjorde inget, så nimmt var det att bara putta mitt bagage till nästa perrong.
2) Väl ombord på Qatar Airways plockar jag fram mitt reselektyr och bereder mig för avfärd, då helt plötsligt en synbarligen ung arabisk kvinna reser sig från raden snett bakom mig och börjar skrika, högt och obeharskat: **I don't want to die. I want go out**. Hennes resesällskap försöker lugna henne, men värre blir det. Flygvärdinnor och andra skyndar till, men nu ligger hon ner I gången, slår och sparkar omkring och lovar att döda sig själv och alla andra. (Jag satt i mittraden, så jag kunde rädda mig undan henne till gången på andra sidan). Kastrups läkarteam träder in. Försöker ge henne något lugnande. Hon bara vrålar och spottar. Till slut, efter en spruta leddes hon och hennes sällskap ut. Det var mycket obehagligt! Alla vi omkring henne hade varit I behov av lugnande. Men nu startade fas nr två. Det kunde ju ha varit en fint och försök till att "glömma" en bomb ombord. Vi fick identifiera all handbagage sak for sak. Och först när planet var genomsökt kunde vi starta nästan två timmar försenade.¨

3) Resan till Doha i Qatar, där jag skulle övernatta, avlöpte lungt, vi blev ompysslade och omhändertagna. Jag fick flytta över till hennes nu tomma plats och hade så två säten helt för

mig själv. Annars var planet fullsmockat. MEN TRO INTE att det var slut på spänningen! Då vi landade mycket senare än tänkt och efter diverse irrfärder for att köpa visa, passkontroll och tull, hade jag ingen hotelltransport. Med Informationens hjälp försökte jag kalla på en, men fick reda på att det tyvärr var minst en timmes väntan! Tänkte ta en taxi själv, men tack och lov frågade jag först om den kunde betalas med MasterCard. Det gick inte och inte heller med US$ (som I Libanon) och självklart inte med SEK. Jag beredde mig för väntan, men då ringde hotellet tillbaka och lovade komma ut för att betala min taxifärd. Så blev det och allt var frid och fröjd…,

4) …trodde jag! Själva resan till Jakarta var mycket bekväm. Vi blev serverade läckerheter och kunde njuta av underhallning, musik, filmer och planets framfart på egen TV-skärm. Och så –får jag syn pa meddelandet: Tid kvar till CGK (Jakartas flygplats) 6h15min, Väder i CGK: **0 grader C, 32 grader F!!!** Och jag vet faktiskt ännu inte vilket av alla mina förskräckelser som var värst! Att jag hemma inte tänkt på att vi passerar ekvatorn, att det är midvinter här, att jag enbart har packat sommarkläder, att jag inte ens har min väst, annars trogen följeslagare på alla resor, att jag säkert inte kommer att hitta min storlek i skor (Madame, your feet are so big, sa de I Bangkok, när jag letade efter balskor en gång for länge sedan). Detta tillstånd varade minst en halvtimme tills jag äntligen fattade att något var lurt med temp-angivelserna. Graderna ändrades ju inte det minsta vartefter tiden gick. Och ja, det AR varmt har! Mer än 30 grader C. Sommarkläderna är alldeles perfekta!

Nu är det slut pa klagomålen! Nu får ni läsa vilka FöRDELAR det är att vara en ensamresande vithårig madame med käpp (EN vandringsstav, den andre gick sönder I Spanien förrforra året). Man blir omhändertagen! T.ex Qatar Airways I Doha har den egenheten att för att komma in till sin Gate får man först stå i en lång lång kö och visa pass och boardingcard. Detta tar mer än en timme! Där stod jag längst bak och suckade då en räddande ängel kom: “Madame, follow me”, tog mig förbi hela långa kön, checkade in mig, satte mig på en stol och sa att jag skulle “relaxa” där tills det var dags att gå på bussen som skulle ta oss till planet. Han kom sen tillbaka, frågade om jag verkligen klarar rulltrappan, följde mig ner, såg till att jag fick sittplats och överlämnade mig till en annan ängel. Denne bar mitt handbagage, röjde väg bland folket och följde mig upp för trappan till planet! Där var det verkligen varmt, nära 40 grader och risk for värmeslag, antar jag,

I Jakarta sa en resenär i “köpa-visa-kön” att JAG INTE BEHöVER köa och när jag inte ville gå före, lämnade han sin plats, följde mig längst fram och gick själv tillbaka. Och absolut ingen opponerade sig! Senare i passkontrollen bad kontrollören om ursäkt (!) för att jag fick vänta sa länge och frågade flera gånger om jag var OK! (Det var först en ensam man före mig, men så kom hela hans jättestora familj som hade suttit längre bort och väntat).

Flera dagar har jag redan varit hos Alex. Men hela den lyxiga och spännande biten “är en annan historia”!

KRAM till alla! Ivi-HAPPY!